

Hvad angaar den Kommission, som den ærede Minister bebudede, og som har givet Anledning til, at jeg tager Ordet, vil jeg sige, at den have vist Fiskerne ventet i længere Tid, og der er et, Fiskerne imødese med Interesse, og det er, om de blive fyldigt repræsenterede i en saadan Kommission. Det kan være godt nok med lidt juridisk Sagkundskab — det er vist nødvendigt, det kan maaske ikke undværes — men det, det kommer til at dreje sig om, er, at der i Kommissionen sidder praktiske Folk, og jeg har netop taget Ordet for at slaa til Lyd herfor. Teorien kan være god nok, men de praktiske Folk blive alligevel altid de bedste. Der er ingen Tvivl om, at havde der været praktiske Folk med, da Loven af 5te April 1888 blev fabrikeret, havde vi aldrig faaet en saadan Bestemmelse som den, vi have om, at Undermaalsfisk godt maa føres i Land, men ikke sælges, blot spises.

Jeg kan billige, hvad den ærede sidste Taler sagde, at det er ikke heldigt at komme med en stykkevis Reform, for idet den ene Ulempe bliver afhjulpen, er Preset ikke mere saa stærkt for at faa en virkelig Reform. Og tage vi det stykkevis, bliver Resultatet ikke saa godt til syvende og sidst. Men det kan ikke nytte at lukke Øjnene for, at her er et lille Bjerg, vi skulle over. Jeg betvivler ikke, at, hvis denne Kommission kom til at bestaa væsentlig af praktiske Folk, skulde de nok i Hovedtrækkene blive enige og sige: En saadan Lov maa vi have, det er det, som Fiskerne i det hele og store ville have. Men vi maa aldrig glemme, at et Forslag, som kommer fra en Kommission, jo ikke dermed er Lov, og her staa Anskuelserne temmelig skarpt over for hinanden. Jeg nævner blot Aalegaardretten. Jeg mener derfor ikke, at vi saa snart faa en ny Lov, og med det for Øje kan jeg anbefale dette lille Lovforslag, vel at mærke, naar det faar en betydelig videre Udstrækning, end de ærede Forslagsstillere have givet det.

Alfred Christensen: Det er kun en kort Bemærkning, jeg skal gøre til den ærede sidste Taler. Han udtalte i Begyndelsen af sit Foredrag en Forbavselse over de to Medlemmer, der havde stillet dette Forslag. Den ene var Repræsentanten for Esbjerg, han havde Kyst nok, men Repræsentanten for Københavns 3die Valgkreds — min uværdige Ringhed — havde ingen Kyst, i alt Fald ikke nogen Kyst eller noget Farvand ovre ved Vesterhavet. Der vil jeg tillade mig at nedlægge en be-

stemt Protest, og den har Adresse saavel til denne Sag som til forskellige andre Sager. Vi Rigsdagsmænd sidde ikke her som Repræsentanter for et lille snævert Stykke Land. Det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) sidder ikke her alene som Repræsentant for Bælum. For Resten kender han som Repræsentant for Bælum ikke mere til Vesterhavet og Vesterhavsfiskeriet end jeg som Repræsentant for Københavns 3die Valgkreds. Dette har Adresse ikke blot til denne Sag, men til mange andre Sager. En Mand, som er valgt her i København, maa her i Tinget — sine øvrige Kvalifikationer uanset — betragtes som lige saa sagkyndig i Spørgsmaal om Vesterhavsfiskeri som en Mand, der er valgt i Bælum og pløjer den jyske Jord, thi at dyrke den jyske Hede giver ikke paa Forhaand nogen Forstand paa Vesterhavsfiskeri.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Bluhme): Over for det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen) og til Dels det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) vil jeg sige, at jeg synes, det er en højst mærkelig Maade, de tage denne Sag paa. Forslagsstillerne tænke ikke i mindste Maade paa at tage det Spørgsmaal op om Undermaalsfiskene eller alle de andre Krav, der stilles med Hensyn til det indenlandske Fiskeri. Historien viser, at det vil tage lang Tid, inden de forskellige Anskuelser kunne forenes om en gennemgribende Reform af Fiskeriloven. Det, vi gør her, er, da kun det, at vi appellere til Tinget og Regeringen, om det dog ikke er urimeligt, at vi stille vore Fiskere i det internationalt aabne Hav ugunstigere end de andre Nationers. Det er et simpelt Retfærdighedskrav, naar man uden at ville gribe ind i de efter Fiskeriloven bestaaende Forhold beder om, at vore Landsmænd, som drage ud paa det aabne Hav, ikke ved Forholdsregler, der væsentlig have Sigte til det indenlandske Fiskeri, stilles saa uheldigt, som de faktisk stilles over for de udenlandske Fiskere. Det gælder dog virkelig om, at vi gøre, hvad vi kunne for, at vore Landsmænd kunne tage Konkurrencen op med Fiskerne af de andre Nationer. Jeg kan ikke se, hvad Interesse den indre Fiskerilovgivning eller Befolkningen i de andre Dele af Landet kan have af, at vi bestemme, at de, der fiske paa det aabne Hav, hvor vor Regering intet har at sige, ikke skulle underkastes samme Regler som de, der fiske i det indre Hav. Det eneste, som kunde indvendes derimod, er, at bringe